

Україна
Донецький окружний адміністративний суд

Р І Ш Е Н Н Я
І М Е Н Е М У К Р А І Н И

19 травня 2022 року

Справа №200/873/22

приміщення суду за адресою: 84122, м.Слов'янськ, вул. Добровольського, 1

Донецький окружний адміністративний суд у складі головуючого судді Голубової Л.Б., розглянувши за правилами спрощеного позовного (письмового) провадження в приміщенні Донецького окружного адміністративного суду адміністративну справу

за позовом Колочева Геннадія Івановича

до управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області

про визнання протиправними дій та зобов'язання вчинити певні дії

Колочев Геннадій Іванович звернувся до Донецького окружного адміністративного суду з позовом до управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області про визнання протиправними дій щодо не нарахування та невиплати щомісячних грошових сум в разі часткової чи повної втрати працездатності, що компенсують відповідну частину втраченого заробітку за період з жовтня 2016 року по теперішній час, зобов'язання відновити нарахування та виплатити щомісячні страхові суми в разі часткової чи повної втрати працездатності, що компенсують відповідну частину втраченого заробітку за період з жовтня 2016 року по теперішній час.

Крім того, просить поновити строк звернення до суду, оскільки про причини припинення виплат позивач дізнався з листа відповідача від 02.11.2021 року. Також просить допустити негайне виконання рішення суду в межах за один місяць.

Заявлені вимоги позивач обґрунтовував тим, що йому встановлено втрату професійної працездатності у зв'язку із професійним захворюванням, він є внутрішньо переміщеною особою та має право на страхові виплати.

Зазначає, що знаходився на обліку Бахмутського міського відділення управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області з 01.05.2014 року по 30.10.2016 року. З листопада 2016 року страхові виплати припинено.

Позивач звернувся до Дружківського міського відділення управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області з заявою про поновлення страхових виплат, однак листом від 02.11.2021 року йому відмовлено та роз'яснено, що необхідно надати заяву та копії документів.

Вважає, що діями, що полягають у відмові виплати заборгованості зі страхових виплат відповідач порушує конституційні права позивача.

Ухвалою Донецького окружного адміністративного суду від 21 січня 2022 року відкрито провадження у справі за правилами спрощеного позовного провадження без повідомлення учасників справи (у письмовому провадженні). Вказаною ухвалою також звільнено позивача від сплати судового збору.

Відповідачем надано письмовий відзив від 08.02.2022 року (а.с. 16-18), в якому просить відмовити у задоволенні позовних вимог.

Зазначає, що позивач знаходився на обліку Бахмутського міського відділення управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області з 01.05.2014 року по 30.10.2016 року, а з листопада 2016 року страхові виплати припинено відповідно до заяви позивача від 25.11.2016 року про припинення виплат.

Наголошує, що позивач не звертався з заявою про поновлення страхових виплат до інших відділень фонду. Також зазначає, що позивачем не надано інформації про відкриті в ПАТ «Державний ощадний банк України» рахунки, що унеможливує продовження та перерахування страхових виплат.

З зазначених підстав відповідач просив відмовити у задоволенні позовних вимог.

Відповідно до положень статті 257 Кодексу адміністративного судочинства України даний предмет спору віднесено до розгляду за правилами спрощеного позовного провадження, суд вважає за можливе розглянути справу в порядку спрощеного позовного провадження, враховуючи, що відповідача у відповідності до норм законодавства повідомлено про наявність даного позову.

Дослідивши матеріали справи, розглянувши справу в межах заявлених позовних вимог і наданих доказів, оцінивши докази відповідно до вимог ст.ст. 72-79 Кодексу адміністративного судочинства України, суд –

ВСТАНОВИВ:

Колочев Геннадій Іванович є громадянином України, про що свідчить паспорт серії ВС № 758317 (а.с. 3-4). Згідно паспортних даних позивач зареєстрований за адресою: Донецька область, м. Єнакієве, с. Карло-Марксове, вул. Динамівська, буд. 43.

Позивач має III групу інвалідності, йому встановлено втрату професійної працездатності у зв'язку із професійним захворюванням, про що свідчить довідка МСЕК від 26.11.2009 року (а.с. 6).

Постановою Артемівського (Бахмутського) міського відділення управління ВД ФСС України в Донецькій області № 0503/8434/8434.1/32 від 25.11.2016 року позивачу припинено виплату щомісячних страхових виплат з 01 грудня 2016 року (а.с. 20). Причиною вказано відмову потерпілого від отримання виплат (заява потерпілого) (а.с. 19).

При цьому, суд зауважує, що в позові помилково вказано, що виплати припинено з жовтня 2016 року.

Таким чином, позивачеві припинено страхові виплати, а заборгованість з 01.12.2016 року не нарахована та несплачена, що підтверджується довідкою Дружківського міського відділення (а.с. 21-22).

Відповідно до листа від 02.11.2021 року Дружківського міського відділення управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області позивачу на його заяву про поновлення страхових виплат відмовлено та роз'яснено, що необхідно надати заяву та копії певних документів (а.с. 7-8). Тому суд не бере до уваги твердження відповідача про те, що позивач не звертався до інших відділень фонду з заявою про поновлення виплат.

Перевіряючи правомірність дій відповідача щодо не нарахування і невиплати заборгованості з щомісячних страхових виплат позивачу, суд виходить з наступного.

Відповідно до ч. 2 ст.19 Конституції України, органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах

повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Відповідно до положень частини 1 статті 46 Конституції України, громадяни мають право на соціальний захист, що включає право на забезпечення їх у старості.

Питання щодо страхових виплат врегульовані Законом України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування».

У відповідності до вимог статті 46 Закону України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування», страхові виплати і надання соціальних послуг припиняються:

1) на весь час проживання потерпілого за кордоном, якщо інше не передбачено міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України;

2) на весь час, протягом якого потерпілий перебуває на державному утриманні, за умови, що частка виплати, яка перевищує вартість такого утримання, надається особам, які перебувають на утриманні потерпілого;

3) якщо з'ясувалося, що виплати призначено на підставі документів, які містять неправдиві відомості. Сума витрат на страхові виплати, отримані застрахованим, стягується в судовому порядку;

4) якщо страховий випадок настав внаслідок навмисного наміру заподіяння собі травми;

5) якщо потерпілий ухиляється від медичної чи професійної реабілітації або не виконує правил, пов'язаних з установленням чи переглядом обставин страхового випадку, або порушує правила поведінки та встановлений для нього режим, що перешкоджає одужанню;

б) в інших випадках, передбачених законодавством.

Як зазначає позивач, виплата страхових виплат позивачу припинена у зв'язку з наданням особистої заяви про відмову від страхових виплат на підставі пункту 6 частини 1 зазначеної статті.

Водночас, статтею 46 Закону України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування» такої підстави для припинення страхових виплат, як відмова заявника від страхових виплат - вказаним Законом не передбачено.

З 01 січня 2015 року зазначені норми також встановлені частинами першою, п'ятою та шостою статті 47 Закону № 1105-XIV (у редакції Закону України від 28 грудня 2014 року № 77-VIII).

У статті 27 Закону України від 14 січня 1998 року № 16/98-ВР «Основи законодавства України про загальнообов'язкове державне соціальне страхування» (далі - Закон № 16/98-ВР) передбачено підстави припинення страхових виплат:

а) якщо виплати призначено на підставі документів, що містять неправдиві відомості;

б) якщо страховий випадок стався внаслідок дії особи, за яку настає кримінальна відповідальність;

в) якщо страховий випадок стався внаслідок умисної дії особи;

г) внаслідок невиконання застрахованою особою своїх обов'язків щодо загальнообов'язкового державного соціального страхування;

д) в інших випадках, передбачених законами.

Крім того, у статті 38 Закону № 1105-XIV передбачено випадки припинення страхових виплат і надання соціальних послуг:

1) на весь час проживання потерпілого за кордоном, якщо інше не передбачено міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України;

2) на весь час, протягом якого потерпілий перебуває на державному утриманні, за умови, що частка виплати, яка перевищує вартість такого утримання, надається особам, які перебувають на утриманні потерпілого;

3) якщо з'ясувалося, що виплати призначено на підставі документів, які містять неправдиві відомості.

Відповідачем не надано жодного, встановленого законом доказу на підтвердження наявності законних підстав для припинення позивачеві страхових виплат.

Щодо доводів відповідача стосовно того, що з січня 2019 позивач не зверталася до жодного відділення управління, як внутрішньо переміщена особа за отримання страхових виплат, суд зазначає наступне.

Статус внутрішньо переміщеної особи надає особі спеціальні, додаткові права (або «інші права»), як це зазначено у ст. 9 Закону 1706-VII, не звужуючи, між тим, обсяг конституційних прав та свобод особи та створюючи додаткові гарантії їх реалізації, а тому відповідач повинен всіляко сприяти відновленню виплат, гарантованих державою внутрішньо переміщеним особам.

Позивач сам має право вирішувати про необхідність звернення до Фонду про продовження страхових виплат. Відсутність такого звернення не є підставою для відмови в задоволенні позову.

Аналогічна правова позиція викладена у постанові Великої Палати Верховного Суду від 20 вересня 2019 року у справі № 243/3505/16-ц.

Положення статті 1 Конвенції, Статті 1 Додаткового протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод передбачає, що кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений свого майна, інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом або загальними принципами міжнародного права, положення.

Статтею 14 Конвенції визначено, що користування правами та свободами, визнаними в цій Конвенції, має бути забезпечене без дискримінації за будь-якою ознакою.

Відповідно до положень Конституції України, в Україні як соціальної, правовій державі людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави (статті 1, 3 Конституції України).

Право на соціальний захист віднесено до основоположних прав і свобод. Це право гарантується загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням за рахунок страхових внесків громадян, підприємств, установ і організацій, а також бюджетних та інших джерел (частина 2 статті 46 Основного Закону України) і забезпечується частиною 2 статті 22 Конституції України, відповідно до якої конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані. Конституційне право на соціальний захист включає і право громадян на забезпечення їх у старості. Пенсія за віком, за вислугу років та інші її види, що призначаються у зв'язку з трудовою діяльністю, заслужені попередньою працею і є однією з форм соціального захисту.

Статтею 24 Конституції України встановлено, що громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом. Не може бути привілеїв чи обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками.

В даному випадку наявність або відсутність у позивача, в певний період часу, статусу внутрішньо переміщеної особи створює для нього, на відміну від інших громадян України, певні перешкоди в отриманні страхових виплат, та потребує від людини здійснення додаткових дій, не передбачених Законами України.

Відповідно до статті 64 Конституції України конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України.

В умовах воєнного або надзвичайного стану можуть встановлюватися окремі обмеження прав і свобод із зазначенням строку дії цих обмежень.

Суд зазначає, що ані воєнний, ані надзвичайний стан в Україні в дійсний час не запроваджено.

Згідно з частиною 2 статті 14 Закону України від 20 березня 2003 року № 638-IV «Про боротьбу з тероризмом» у районі проведення антитерористичної операції можуть вводитися тимчасово обмеження прав і свобод громадян.

Статтею 1 Закону України від 02 вересня 2014 року № 1669-VII «Про тимчасові заходи на період проведення антитерористичної операції» встановлено, що територія проведення антитерористичної операції - територія України, на якій розташовані населені пункти, визначені у затвердженому Кабінетом Міністрів України переліку, де проводилася антитерористична операція, розпочата відповідно до Указу Президента України про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 13 квітня 2014 року «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України» від 14 квітня 2014 року № 405/2014.

Відповідно до статті 92 Конституції України, виключно законами України визначаються, зокрема: права і свободи людини і громадянина, гарантії цих прав і свобод; основні обов'язки громадянина; основи соціального захисту, форми і види пенсійного забезпечення; засади регулювання праці і зайнятості, шлюбу, сім'ї, охорони дитинства, материнства, батьківства; виховання, освіти, культури і охорони здоров'я; екологічної безпеки (пункти 1, 6).

Стаття 2 Закону України «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні» передбачає, що реєстрація місця проживання чи місця перебування особи або її відсутність не можуть бути умовою реалізації прав і свобод, передбачених Конституцією, законами чи міжнародними договорами України, або підставою для їх обмеження.

Згідно із статтею 3 Закону України «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні», місце проживання - це житло, розташоване на території адміністративно-територіальної одиниці, в якому особа проживає постійно або тимчасово.

Відповідно до статті 29 ЦК України, місце проживання фізичної особи - це житло, в якому вона проживає постійно або тимчасово. Частина 6 статті 29 ЦК України дозволяє фізичній особі мати кілька місць проживання.

Виходячи із зазначених норм законодавства, правової та соціальної природи пенсії, право громадянина на призначення йому страхових виплат не можна пов'язувати з такою умовою, як постійне місце проживання (реєстрація місця проживання) або з відсутністю довідки про внутрішньо переміщену особу, а держава відповідно до конституційних принципів зобов'язана гарантувати це право незалежно від того, де проживає особа, якій призначені страхові виплати.

Відповідно до пункту 2 частини 1 статті 1 Закону України «Про запобігання та протидію дискримінації в Україні» дискримінація - ситуація, за якої особа та/або група осіб за їх ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, віку, інвалідності, етнічного та соціального походження, громадянства, сімейного та майнового стану, місця проживання, мовними або іншими ознаками, які були, є та можуть бути дійсними або припущеними, зазнає обмеження у визнанні, реалізації або користування правами і свободами в будь-якій формі, встановленій цим Законом, крім випадків, коли таке обмеження має правомірну, об'єктивно обґрунтовану мету, способи досягнення якої є належними та необхідними.

Суд при вирішенні справи керується принципом верховенства права, відповідно до якого зокрема людина, її права та свободи визнаються найвищими цінностями та визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Суд застосовує принцип верховенства права з урахуванням судової практики Європейського Суду з прав людини. Звернення до адміністративного суду для захисту прав і свобод людини і громадянина безпосередньо на підставі Конституції України гарантується. Забороняється відмова в розгляді та вирішенні адміністративної справи з мотивів неповноти, неясності, суперечливості чи відсутності законодавства, яке регулює спірні відносини.

Як свідчить аналіз практики Європейського суду, у контексті Європейської конвенції,

до майна належать, крім рухомих і нерухомих речей, також і право на пенсію (справа «Мюллер проти Австрії»).

У рішенні від 8 липня 2004 року «Ілашку та інші проти Молдови та Росії» ЄСПЛ, задовольняючи позов щодо Молдови, визнав, що Уряд Молдови, який є єдиним законним Урядом Республіки Молдова за міжнародним правом, не здійснював контроль над частиною своєї території, яка перебуває під ефективним контролем Молдавської Республіки Придністров'я (МРП). Однак, навіть за відсутності ефективного контролю над Придністровським регіоном, Молдова все ж таки має позитивне зобов'язання за статтею 1 Конвенції вжити заходів, у рамках своєї влади та відповідно до міжнародного права, для захисту гарантованих Конвенцією прав заявників.

Враховуючи те, що рішення ЄСПЛ є джерелом права та обов'язковими для виконання Україною відповідно до статті 46 Конвенції, суд при розгляді цієї справи враховує практику ЄСПЛ, у тому числі й рішення в справах «Пічкур проти України», «Ілашку та інші проти Молдови та Росії» як джерело права відповідно до статті 17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини».

Отже, як Законом України «Про запобігання та протидії дискримінації в Україні», так і практикою ЄСПЛ встановлено, що дискримінація означає поводження з особами у різний спосіб, без об'єктивного та розумного обґрунтування, у відносно схожих ситуаціях.

У статті 14 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод зазначено, що користування правами та свободами, визнаними в цій Конвенції, має бути забезпечене без дискримінації за будь-якою ознакою - статі, раси, кольору шкіри, мови, релігії, політичних чи інших переконань, національного чи соціального походження, належності до національних меншин, майнового стану, народження, або за іншою ознакою.

Закріплюючи на конституційному рівні право на соціальний захист кожного громадянина, без будь-яких винятків, держава реалізує положення статті 24 Конституції України, відповідно до яких громадяни мають рівні конституційні права і не може бути обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками.

Держава відповідно до конституційних принципів зобов'язана гарантувати право громадянина на одержання призначеної йому страхових виплат незалежно від того, де проживає особа, якій призначені страхові виплати.

Суд також зазначає, що згідно з положеннями статті 4 Основ законодавства України про загальнообов'язкове державне соціальне страхування, одними з видів загальнообов'язкового державного соціального страхування є страхування у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності та страхування від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності. При цьому відносини, що виникають за цим видом соціального страхування, регулюються законами, прийнятими відповідно до цих Основ.

Разом з цим, положення частини першої статті 27 Основ передбачають, що виплати та надання соціальних послуг, на які має право застрахована особа за загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням, може бути припинено: якщо виплати призначено на підставі документів, що містять неправдиві відомості, якщо страховий випадок стався внаслідок дії особи, за яку настає кримінальна відповідальність, якщо страховий випадок стався внаслідок умисної дії особи, внаслідок невиконання застрахованою особою своїх обов'язків щодо загальнообов'язкового державного соціального страхування, в інших випадках, передбачених законами.

Відтак, Основи законодавства України про загальнообов'язкове державне соціальне страхування вичерпних випадків припинення страхових виплат не передбачають, але встановлюють, що вони можуть бути передбачені іншими законами.

Статус внутрішньо переміщеної особи врегульований Законом України «Про

забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб» від 20 жовтня 2014 року № 1706-VII (надалі Закон № 1706-VII).

Згідно з нормами статті 7 Закону № 1706-VII для взятої на облік внутрішньо переміщеної особи реалізація прав, зокрема, на пенсійне забезпечення здійснюється відповідно до законодавства України. Україна вживає всіх можливих заходів, спрямованих на розв'язання проблем, пов'язаних із соціальним захистом, зокрема відновленням усіх соціальних виплат внутрішньо переміщеним особам.

Питання виплати соціальних виплат встановлені Законом України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування» від 23 вересня 1999 року № 1105-XIV (далі Закон № 1105).

Відповідно до преамбули зазначеного закону- цей Закон відповідно до Основ законодавства України про загальнообов'язкове державне соціальне страхування визначає правові, фінансові та організаційні засади загальнообов'язкового державного соціального страхування, гарантії працюючих громадян щодо їх соціального захисту у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності, вагітністю та пологами, від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, охорони життя та здоров'я.

Як вже зазначалось судом раніше, з аналізу норм статті 46 Закону № 1105 вбачається, що визначені законодавством підстави припинення страхових виплат не є вичерпними.

Проте, суд зауважує, що зі змісту наведеної норми законодавства вбачається, що інші випадки для припинення страхових виплат повинні також бути передбачені саме законом. Ознакою, яка відрізняє закон від інших нормативно-правових актів, є критерій регулювання найбільш важливих суспільних відносин.

Суд наголошує, що статтею 92 Конституції України визначено коло питань (суспільних відносин), які можуть бути врегульовані виключно законами України, зокрема, права і свободи людини і громадянина, гарантії цих прав і свобод, основні обов'язки громадянина, основи соціального захисту, форми і види пенсійного забезпечення, засади регулювання праці і зайнятості, шлюбу, сім'ї, охорони дитинства, материнства, батьківства, виховання, освіти, культури і охорони здоров'я, екологічної безпеки.

Вища юридична сила закону полягає також у тому, що всі підзаконні нормативно-правові акти приймаються на основі законів та за своїм змістом не повинні суперечити їм. Підпорядкованість таких актів законам закріплена у положеннях Конституції України.

Згідно з частиною 3 статті 113 Конституції України Кабінет Міністрів України у своїй діяльності керується Конституцією та законами України, а також указами Президента України та постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України.

Таким чином, підзаконні нормативно-правові акти не можуть змінювати в бік звуження права громадян, які встановлено нормативно-правовими актами вищої юридичної сили.

Нормами статті 6 Кодексу адміністративного судочинства України (далі КАС України) встановлено, що суд при вирішенні справи керується принципом верховенства права, відповідно до якого, зокрема, людина, її права та свободи визнаються найвищими цінностями та визначають зміст і спрямованість діяльності держави.

Суд застосовує принцип верховенства права з урахуванням судової практики Європейського суду з прав людини. Звернення до адміністративного суду для захисту прав і свобод людини і громадянина безпосередньо на підставі Конституції України гарантується. Забороняється відмова в розгляді та вирішенні адміністративної справи з мотивів неповноти, неясності, суперечливості чи відсутності законодавства, яке регулює спірні відносини.

Доводи відповідача з посиланням як на підставу припинення соціальних виплат на постанови Кабінету Міністрів України та не переміщення на територію де органи державної влади здійснюють повноваження, суд вважає безпідставним, оскільки Закон України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування» має вищу юридичну силу.

До того ж, постанови Кабінету Міністрів України від 08 червня 2016 року № 365, від 18

лютого 2016 року №136, від 01 жовтня 2014 року № 509, від 05 листопада 2014 року № 637, на які посилається відповідач, приймалися задля забезпечення реалізації положень Закону України «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб», яким встановлюються гарантії дотримання прав, свобод та законних інтересів внутрішньо переміщених осіб.

Позивач дійсно формально підпадає під ознаки, наведенні у статті 1 вказаного Закону, яка визначає поняття внутрішньо переміщеної особи. Втім, отримання цього статусу не є обов'язком, а є правом особи, яка вважає себе переміщеною особою і бажає скористатися відповідними гарантіями.

Окрім того, суд зазначає, що у цій справі сам факт існування у позивача права на отримання страхових виплат не оспорується сторонами. Суть права позивача є достатньо чіткою і передбачено діючим законодавством.

Суд враховує, що в силу положень статті 1 Протоколу № 1 до Конвенції, з урахуванням практики Європейського Суду з прав людини вимоги щодо страхових виплат безперечно підпадають під дію цієї статті і вважаються майном, а майно, яке має особа-це конвенційне поняття права власності, та як абсолютне тлумачення, це те на що особа може розраховувати.

Перша і найважливіша вимога статті 1 Першого протоколу до Конвенції полягає в тому, що будь-яке втручання публічних органів у мирне володіння майном повинно бути законним. Позбавлення власності можливо тільки на умовах передбачених законом і повинно переслідувати легітимну мету. Крім того, верховенство права, один із основоположних принципів демократичного суспільства, притаманний усім статтям Конвенції, а тому, при будь-якому втручанні державних органів у право на мирне володіння майном повинно бути забезпечено справедливий баланс між загальними інтересами суспільства та обов'язком захисту основоположних прав конкретної особи.

Крім того, суд не бере до уваги твердження відповідача про відмову позивача від соціальних виплат, оскільки така відмова суперечить Конституції України, оскільки обмежує право на соціальний захист громадян України.

Зважаючи на встановлені обставини у справі, суд приходять до висновку, що позовні вимоги підлягають задоволенню, оскільки припинення нарахування та виплати страхових виплат з 01.12.2016 року відбулося незаконно.

Відповідно до п. 10 ч. 2 статті 245 Кодексу адміністративного судочинства України у разі задоволення позову суд може прийняти рішення про інший спосіб захисту прав, свобод, інтересів людини і громадянина, інших суб'єктів у сфері публічно-правових відносин від порушень з боку суб'єктів владних повноважень, який не суперечить закону і забезпечує ефективний захист таких прав, свобод та інтересів.

Оскільки припинення страхових виплат відбулося на підставі постанови Артемівського (Бахмутського) міського відділення управління ВД ФСС України в Донецькій області № 0503/8434/8434.1/32 від 25.11.2016 року, якою позивачу припинено виплату щомісячних страхових виплат з 01 грудня 2016 року, то суд вважає за доцільне вийти за межі позовних вимог на підставі ч. 2 ст. 9 КАС України та скасувати вказану постанову, яка стала причиною порушення прав позивача.

Стосовно клопотання позивача про поновлення пропущеного строку звернення до суду, суд зауважує, що бездіяльність фонду по невиплаті страхових виплат носила триваючий характер, лист відповідача на звернення позивача про причини невиплати страхових виплат датований 02.11.2021 року (а.с. 7-8).

Суд зазначає, що клопотання підлягає задоволенню оскільки, даний позов поданий на захист саме конституційних прав позивача, зокрема, права на соціальне забезпечення у зв'язку з втратою працездатності внаслідок професійного захворювання, гарантоване державою.

Щодо спонукання відповідача до негайного виконання рішення суд зазначає, що

відповідно до пункту 1 частини першої статті 371 КАС України негайно виконуються рішення суду про присудження виплати пенсій, інших періодичних платежів з Державного бюджету України або позабюджетних державних фондів – у межах суми стягнення за один місяць. Оскільки позивачем не заявлялися вимоги щодо стягнення конкретних сум, ці суми ще не нараховані, суд позбавлений можливості допустити негайне виконання рішення.

За вимогами ч. 1 ст. 139 КАС України при задоволенні позову сторони, яка не є суб'єктом владних повноважень, всі судові витрати, які підлягають відшкодуванню або оплаті відповідно до положень цього Кодексу, стягуються за рахунок бюджетних асигнувань суб'єкта владних повноважень, що виступав відповідачем у справі, або якщо відповідачем у справі виступала його посадова чи службова особа.

Ухвалою Донецького окружного адміністративного суду від 21 січня 2022 року суд, звільнив позивача від сплати судового збору, тому судові витрати, які підлягають відшкодуванню відсутні.

Згідно частини 3 статті 243 Кодексу адміністративного судочинства України у виняткових випадках залежно від складності справи складення рішення, постанови у повному обсязі може бути відкладено на строк не більш як десять, а якщо справа розглянута у порядку спрощеного провадження - п'ять днів з дня закінчення розгляду справи.

Відповідно до частини 4 статті 243 Кодексу адміністративного судочинства України судові рішення, постановлені у письмовому провадженні, повинні бути складені у повному обсязі не пізніше закінчення встановлених цим Кодексом строків розгляду відповідної справи, заяви або клопотання.

З огляду на викладене, на підставі положень Конституції України, Закону України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування від 23.09.1999 року № 1105-XIV, ст.ст. 2, 17, 77, 90, 139, 242-246, 255, 295 Кодексу адміністративного судочинства України, суд, -

ВИРІШИВ:

Поновити Колочеву Геннадію Івановичу пропущений процесуальний строк звернення до суду з даним позовом.

Позовні вимоги Колочева Геннадія Івановича (місце реєстрації відповідно паспорта громадянина України: 86452, Донецька область, м. Єнакієве, с. Карло-Марксове, вул. Динамівська, буд. 43; фактичне місце проживання зазначене в позовній заяві: 84313, Донецька область, м. Краматорськ, бульвар Машинобудівників, буд. 35/46, РНОКПП 2139012858) до управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області (місцезнаходження згідно даних з ЄДР: 84122, Донецька область, м. Слов'янськ, вул. Свободи, буд. 5, код ЄДРПОУ 41325231) про визнання протиправними дій та зобов'язання вчинити певні дії – задовольнити.

Визнати протиправними дії управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області щодо не нарахування та невиплати Колочеву Геннадію Івановичу щомісячних грошових сум в разі часткової чи повної втрати працездатності, що компенсують відповідну частину втраченого заробітку за період з грудня 2016 року по теперішній час.

Скасувати постанову Артемівського (Бахмутського) міського відділення управління ВД ФСС України в Донецькій області № 0503/8434/8434.1/32 від 25.11.2016 року про припинення страхових виплат Колочеву Геннадію Івановичу з 01 грудня 2016 року.

Зобов'язати управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області відновити Колочеву Геннадію Івановичу нарахування та виплатити щомісячні страхові суми в разі часткової чи повної втрати працездатності, що компенсують відповідну частину втраченого заробітку за період з грудня 2016 року.

Рішення складено у повному обсязі та підписано 19 травня 2022 року.

Апеляційна скарга на рішення суду подається протягом тридцяти днів з дня його

проголошення. Рішення суду може бути оскаржене безпосередньо до Першого апеляційного адміністративного суду.

Якщо в судовому засіданні було оголошено лише вступну та резолютивну частини рішення суду, або розгляду справи в порядку письмового провадження, зазначений строк обчислюється з дня складення повного судового рішення.

Суддя

Л.Б. Голубова

*306*5262880*1*2*